Lecţia nr. 1 din Romani 1:1-17 din data de 26 Mai, 2016

Ap. Pavel îşi începe epistola cu o descriere mai largă: Salvatorul promis în V.T. Trupul epistolei este cuprins între 2 paranteze: Deschiderea (1:1-17) – Concluzia (15:14-16:27). În ambele paranteze apare de multe ori cuvântul ''Evanghelie''.

A.Salutul. 1:1-17. Este cel mai lung salut din epistolele lui Pavel. El cuprinde autorul v.1, introduce subiectul epistolei (v.2-5), şi salută cititorii originari (v.6,7). Prima propoziţie v.1-7 aşează adevărurile fundamentale ale creştinismului, bazându-se pe predicţiile făcute în V.T.care se împlinesc.

1.Autorul 1:1. Pavel – el foloseşte numele roman, mai degrabă decât pe cel evreu, Saul. Poate şi pentru că el este apostol al Neamurilor.
Hristos Isus – Cel etern, egal cu Tatăl şi Duhul din veşnicii este menţionat de 64 ori în epsitolă; atestă preexistenţa Lui.
Isus Hristos – Omul umil şi dispreţuit, respins şi crucificat, dar înalţat şi glorificat. Apare de 181 ori în N.T. ; atestă învierea şi înălţarea. Ex.: Gal. 2:16

**rob* ca în 1 Cor.6:20, sau Filipeni 2:7. Un astfel de rob nu are nimic, nu este nimic fără stăpânul lui, nu foloseşte pentru el timpul lui, sau puterea lui, etc...

**apostol*: un titul, care-i da dreptul să predice, să fondeze biserici, să-i înveţe pe alţii, să-i disciplineze dacă era cazul. Autoritatea lui se baza pe chemarea lui Dumnezeu.v.1,6,7; Jeremia 1:5.

**chemat*. Pus de-o parte pentru o lucrare specială. Care era acea chemare: să vestească Evanghelia Lui Isus Hristos. Fa.9:15, Gal.1:12

2.Subiectul epistolei. 1:2-5. Subiectul este Hristos (vestea bună).
1:2. Pavel înalţă Evanghelia pe care a primit-o. Era un mesaj nu doar profeţit în V.T. ci şi promis prin prooroci. 4:13-25; *9:4,5*; *15:8*. Pentru că vestea bună a fost profeţită şi promisă în V.T., de aceea Pavel apelează atât de mult la V.T. citând de 61 de ori V.T. arătând astfel că Evanghelia lui nu este de la el, ci din cer.

1:3,4. Hristos aparţine la 2 lumi, la 2 sfere ale existenţei: după trup, şi după duh.
După trup: era fiul lui David – cel mai mare om. Matei 1:1, Isaia 11:1.
După duh: mai presus de îngeri: Evrei 1:4, Rom.1:4: Fiul Lui Dumnezeu.
*Dovedit cu putere – Hristos Domnul, nu este doar Mesia al evreilor, ci Domnul tuturor.

*Duhul sfinţeniei – Duhul Sfânt, sau natura sfântă a Lui Hristos. Domnul Isus a fost atât de sfânt încât moartea nu L-a putut ţine.

1:5. Pavel leagă chemarea lui de un aşa Dumnezeu, sfânt şi înviat. Descendenţa din David + învierea din morţi dovedesc că Isus este Mesia şi Domnul promis în V.T.
Pavel cheamă pe toţi oamenii la această credinţă.
El nu-i cheamă la ascultarea de lege.
Legea stabileşte ce trebuie să facă omul !
Evanghelia stabileşte ce a făcut Dumnezeu pentru noi!
Cu adevărat Evanghelia este''Vestea Bună'', şi nu un sfat bun.

3.Auditoriul originar 1:1,6,7. Pe aceşti oameni,Dumnezeu i-a chemat să fie sfinţi, nu apostoli. Aici termenul de sfinţi are de-a face mai mult cu poziţia, decât cu condiţia, dar implicaţiile cuvântului ''sfânt'' sunt adânci.
Suntem declaraţi sfinţi, chiar dacă uneori mai păcătuim.
În limbajul cărţii Fapte, şi al epistolelor – *a chema* – întotdeauna denotă chemare din partea Lui Dumnezeu şi ascultare din partea credincioşilor.
*Har şi pace. Pace nu este doar linişte, lipsa stresului, calm, ci ea include binecuvântarea Lui Dumnezeu. Pavel le doreşte o continuă şi profundă experienţă duhovnicească, plină de binecuvântări spirituale.

B. Scopul.1:8-15.Pavel îşi salută fraţii pe care nu-i văzuse niciodată, căutând să-şi deschidă inima faţă de ei.
(Pavel arată că prioritatea lui nu este doar să facă lucrurile bine – management, ci lucrurile bune să fie făcute – leadership.)
Pavel era preocupat de binele Bisericii.
În doar câţiva ani, credinţa bisericii din Roma ajunsese vestită.
Pavel se ruga regulat pentru credincioşii din Roma.1 Tes.5:17. Sfinţii de acolo erau neîncetat în gândurile şi în rugăciunile lui. Oare câţi nu se roagă pentru noi, şi noi nu ştim, dar Domnul ştie şi onorează eforturile noastre.

Rugăciunea este o constantă în viaţa credinciosului. Predicarea este o rezultantă a rugăciunii, şi nu invers. Un mesaj care nu se naşte din rugăciune nu are şanse să aducă roade.

1:11-13. Pavel îi iubea, dorea să-i vadă pentru a se încuraja reciproc. Un obstacol care-l ţinea pe Pavel departe de Roma era edictul imperial din anul 49 d.Cr. expulzarea evreilor din Roma. Fapte 18:2

În v.11 observăm dorinţa lui faţă de ei, iar în v.13 vedem dorinţa lor faţă de apostol, iar în v.12 reciprocitatea. Inima lui Pavel era plină de iubire. Pavel cunoştea creştini din Roma (Romani 16:3,4,12). Ei îşi riscaseră viaţa pentru el. ''Să culeg vreun rod''să văd lucrarea crescând, sau să primească altceva de la ei, poate un ajutor financiar.

1:14,15. Fiecare creştin ar trebui să se simtă obligat, sau dator faţă de cei nemântuiţi. Le putem da viaţă celor ce sunt morţi în păcat, prin Evanghelie. Greci, barbari, învăţaţi, neînvăţaţi= cei dintre Neamuri. Povara de a vesti Evanghelia nu era ceva greu, ci povara lui era o dorinţă vie de a-i vedea şi de a le vesti Evanghelia. Iubirea şi recunoştinţa făcea ca povara să fie uşoară.

Dacă cineva are cel mai bun intelect, pregătire teoretică pentru predicare, dar lipsă de pasiune, nu va avea rezultate în lucrarea sa.

Prin dragostea sa descrisă atât de frumos faţă de romani, Pavel îşi pregăteşte terenul pentru când avea să ajungă la ei. Falşii învăţători au ajuns în Roma înaintea lui şi au căutat să-i otrăvească pe creştini, împotriva lui Pavel. Romani 3:8. Unii aveau să-l acuze că este împotriva legii, alţii că este antisemit. Unii i-au sucit învăţăturile, spunând că Pavel îi învaţă să ducă o viaţă uşuratică. Toate astea îl făceau pe apostol să îşi dorească să vorbească cu ei cât mai curând.
Dar oare avea să aibe succes în acest mare oraş, sau va suferi un eşec mare? Cu acestea în minte, Pavel îşi continuă drumul în v.16,17.

C. Tema. 1:16,17. Sunt dator, Doresc fierbinte, Nu mi-e ruşine!
Dar de ce să-i fie ruşine? Pentru că Evanghelia era a unui simplu tâmplar, care fusese răstignit. Era o ruşine să mori crucificat, şi să mai fii şi evreu. Mândra cetate a Romei dispreţuia un oraş aşa de mic cum era Ierusalimul. Creştinii de atunci nu făceau parte din elita societăţii ca astăzi. Erau oameni simpli sau chiar dintre robi. Roma avea filozofii ei renumiţi. Cine să-şi bată capul cu nişte amărâţi de evrei care spuneau că unul de-al lor a murit şi a înviat. Să crezi că un meşter de corturi va merge la Roma şi va avea succes, este un pic descurajant.
Dar lui Pavel nu-i era ruşine de Evanghelie. Şi ne spune şi de ce:

*Evanghelia este putere, (dunamis) explozivă. Tot aşa după cum cuvântul profeţilor din vechime avea putere mare, la fel după cum natura are o forţă mare, la fel şi Evanghelia are putere. 1 Cor.1:23,24.
D.L.Moody spunea despre Evanghelie că este ca un leu. Tot ce au predicatorii de făcut este să-i deschidă uşa şi să se dea la o parte din calea ei.
Dumnezeu are puterea să elibereze fizic (Exod 14:3), dar şi spiritual (Psalmi 51:12,14).

*Mântuire-salvare, sănătate, completitudine. Mântuirea restaurează fiinţa umană după ce aceasta a scăpat de sub povara păcatului. Salvarea este un termen larg şi ea acoperă multe aspecte ale eliberării:
-justificarea, răscumpărarea, împăcarea, sfinţirea, glorificarea.
Ca să ajungă oamenii mântuiţi, Isus a dispreţuit ruşinea (Evrei 12:2), Pavel la fel.
Evanghelia *nu spune* că toţi oamenii sunt la adăpost de mânia Lui Dumnezeu, datorită lucrării Lui Hristos, nu; acesta este Universalism.
Evanghelia este suficientă pentru mântuirea tuturor, dar eficientă doar pentru cei ce o cred. Să crezi? Ce? Vestea Buna: 1 Ioan 2:2;5:1, Romani 5:4.

La mântuirea prin credinţă nu este nimic de adăugat, cum ar fi: botezul, biserica, poruncile, etc. Acesta este Harul – lucrarea în întregime îi aparţine Lui Hristos.
După ce suntem mântuiţi, însă, nu suntem liberi să facem ce vrem noi, pentru că nu mai suntem ai noştri, căci am fost cumpăraţi cu un preţ, şi de bună voie şi nesiliţi de nimeni, L-am urmat pe noul Stăpân, jurându-i credinţă. Firea pământească nu mai este la conducerea vieţilor noastre.
Dar nici nu mai trăim cu frica judecăţii viitoare. Noi nu mai vom fi judecaţi.

*Întâietatea Iudeului în binecuvântare, dar şi în pedeapsă. Israel a fost ales ca instrument primar de binecuvântare a lumii. Exod 19:5,6. Lor le-a fost dată prima ocazie să-L primească. Ioan 1:11, să-L vadă înălţat Fa.1:8;2:26.
Ap.Pavel s-a ocupat mai întâi de iudei, urmând tiparul lui Hristos.
Fa.13:45,46; 28:25,28.
Pe viitor Israel trebuie să se pocăiască înainte de Mileniu. Zaharia 2:10.
Cu toate acestea Marea Trimitere nu face vreo distincţie între iudei şi neamuri, în ce priveşte mântuirea. Domnul Isus a poruncit să ducem Evanghelia tuturor oamenilor. Nu există un grup aparte, sau vreo elită care ar trebui doar să se pocăiască, ci Evanghelia este pentru toţi.

*Neprihănirea dată de Dumnezeu prin credinţă. 2 Cor.5:21
’’Ea este un act prin care Dumnezeu aduce oamenii într-o relaţie bună cu El Însuşi’’. Evanghelia ne descoperă neprihănirea Lui Dumnezeu.

*prin credinţă şi care duce la credinţă?
NIV.’’prin credinţă de la început până la sfârşit’’!
’’Credinţa este punctul de plecare, şi este ţinta finală’’!
’’De la primirea neprihănirii prin credinţă – la răspândirea credinţei către alţi oameni’’!

Orice aspect al mântuirii îl primim prin credinţă:
-justificarea=mântuirea *de sub vina* păcatului
-sfinţirea practică=mântuirea *de sub puterea* păcatului
-glorificarea=mântuirea viitoare *din prezenţa* păcatului
Habacuc 2:4. Credinţa este vehiculul care aduce neprihănirea Lui Dumnezeu, oamenilor.
Fariseii printre care era şi Saul (Pavel), învăţau că neprihănirea se primeşte prin împlinirea cu scrupulozitate a învăţăturilor Legii mozaice. Matei 5:20.

Ceea ce predica Pavel în Romani 1:17, se potrivea cu Hab.2:4.

Martin Luther scria despre acest verset:''zi şi noapte am meditat la acest verset până am văzut legătura dintre dreptatea Lui Dumnezeu şi declaraţia:''cel neprihănit va trăi prin credinţă''.Am văzut că dreptatea lui Dumnezeu este acea neprihănire prin care mila şi harul Lui, justifică pe cel ce crede. În consecinţă am simţit că am renăscut, şi că am intrat prin nişte uşi deschise în Paradis. Toată Scriptura căpăta un nou înţeles pentru mine acum. Înainte, drepatatea Lui Dumnezeu mă umplea de mânie, iar acum mă umple de bucurie şi dragoste. Acest pasaj al ap.Pavel a fost pentru mine ca o uşă deschisă spre rai, prin care am intrat.''

v.16,17 sunt versete cheie ale întregii epsitole. Unii comentatori văd Hab 2:4 ca temelia epistolei către Romani.
Romani 1:1-17 introduce subiectul epistolei, prezentând Evanghelia în armonie cu învăţăturile V.T. Este un mesaj despre Isus – Mesia, Domnul. Pasajul conţine un mesaj foarte puternic, devreme ce are puterea să mântuiască pe oricine crede în El.